

ἔφθασε μιὰ γλυκειὰ φωνὴ γιὰ νὰ ξυπνήσῃ μέσα μας ὄλους τοὺς κοιμισμένους πόθους, ὅλα τὰ πεθαμμένα ὄνειρα.

Σὲ λίγο ὁ τελευταῖος ἤχος χάθηκε μακριὰ καὶ τὸ ἄπειρον ἤυρε πάλι τὴν γαλήνη του. Τότε σὰν σὲ ὄνειρο ποῦ βλέπει κανεὶς ὅταν κλείσῃ τὰ μάτια γιὰ νὰ κυττάξῃ καλλιτέρα μέσα στοὺς κόσμους τῆς φαντασίας, μ' ἐφάνη πῶς εἶδα ἓνα χρυσὸ ἀνεμοστρόβιλο ἀπὸ ξανθιά μαλλιά καὶ χιονόλευκα στήθη νὰ προβάλλῃ ἀπὸ τὰ κοιμισμένα νερά, κι' ἓνα πρόσωπο φανταστικὸ Νεράιδας ἢ Νύμφης νὰ γέρνῃ ἐπάνω του καὶ νὰ σμίγῃ τὰ χεῖλη τῆς μὲ τὰ δικά του σ' ἓνα τρελλὸ φιλὶ γεμάτο παράπονο καὶ λατρεία...

Χάθηκε γιὰ πάντα ἐκείνη ἢ νύχτα καὶ θὰ περάσουν σὰν αὐτὴ καὶ τὰ χρόνια. Θ' ἀρθῇ στιγμὴ ποῦ ξεχασμένος ἀπ' ὄλους θ' ἀφήνω τὸ νοῦ μου νὰ γυρίζῃ πίσω στὰ περασμένα ποῦ θάναυ νεκρὰ γιὰ πάντα.

Θὰ θυμοῦμαι μὲ πόνο τὰ πρόσωπα ποῦ στόλισαν τὴν περασμένη μου ζωὴ μὲ τὸ γλυκὸ τους χαμόγελο· θὰ θυμοῦμαι κάθε καρδιά ποῦ μ' ἀγάπησε· τὰ χαμένα δάκρυα· τὰ χαμένα φιλιὰ. Μ' ἀπ' ὅλα περισσότερο θὰ θυμοῦμαι πάντα τὸ χλωμὸ του πρόσωπο καὶ τὴν γλυκειὰ του φωνὴ ποῦ εἰξευρε νὰ λυώνῃ τοὺς πάγους τῆς καρδιάς καὶ νὰ ξυπνᾷ τὰ κοιμισμένα αἰσθήματα.

Μήπως ξεχνᾷ ποτὲ κανεὶς ὅ,τι τὸν ἔκαμε νὰ κλάψῃ καὶ νὰ ὄνειρευθῇ...;

ΑΓΓΕΛΟΣ ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

ΗΤΑΝΕ στενὸ δρομάκι
ποῦ κανένας δὲν περνοῦσε,
παρὰ μόνο σὰν ἡ χρεία
ἢ μεγάλη τὸ 'καλοῦσε.

Μ' ἀπὸ τότε ποῦ μιὰ χίρα
σπίτι ἔχτισ' ἐκεῖ πέρα,
λεωφόρος ἔχει γίνεῖ
καὶ περνοῦνε νύχτα - μέρα...

(Ἔξ Ἰωνίας)

ΕΥΑ